

Jutjat Social núm. 11 de Barcelona

Avinguda Gran Via de les Corts Catalanes, 111, 4ª planta (edifici S) - Barcelona
08010 Barcelona

Tel. 938874514

Fax: 938844914

A/e: social11.barcelona@xjgencat.cat

NIG

Seguretat social en matèria de prestacions

Matèria: Incapacitat permanent per MC o ANL

Compte del BANC DE SANTANDER

Beneficiari: Jutjat Social núm. 11 de Barcelona

Per a ingressos en caixa, concepte: número de compte de l'expedient del Jutjat (16 dígits)

Pagaments per transferència IBAN (en format electrònic): ES5500493569920005001274. Concepte: número de compte de l'expedient del Jutjat (16 dígits)

Pagaments per transferència IBAN (en format paper): IBAN ES55 0049 3569 9200 0500 1274. Concepte: número de compte de l'expedient del Jutjat (16 dígits)

Part demandant/executant:

Advocat/ada: EVA CAPARRÓS BARETTA

Graduat/ada social:

Part demandada/executada: INSTITUT NACIONAL DE LA SEGURETAT SOCIAL (INSS)

Advocat/ada:

Graduat/ada social:

Procediment: núm. INCAPACITAT PERMANENT

SENTÈNCIA Núm:

Barcelona, 4 de juliol de 2018

Pedro Tuset del Pino, magistrat jutge titular del Jutjat Social número 11 de Barcelona, he vist el judici promogut per assistida de la lletrada Eva Caparrós Baretta, contra l'INSTITUT NACIONAL DE LA SEGURETAT SOCIAL, representat i assistit de la lletrada Marta Chavarría Romero, en demanda d'incapacitat permanent.

ANTECEDENTS DE FET

Primer. En data de 14-11-2016, es va admetre a tràmit per aquest Jutjat, per torn de repartiment, la demanda subscripta per la part actora, en la qual després d'al·legar els fets i els fonaments que va estimar pertinents al seu dret, va sol·licitar que es dicti una sentència en què es declari el reconeixement a percebre la prestació per incapacitat permanent en grau d'absoluta i, subsidiàriament total, derivada de malaltia comuna.

Segon. Un cop es va assenvalar dia i hora per celebrar judici nel dia 4-7-2018.

en el tràmit d'al·legacions la part actora, se'n va ratificar i es va afirmar en la seva demanda. Per la seva banda l'entitat demandada s'hi va oposar en els termes recollits en suport informàtic; a continuació es van practicar les proves proposades i admeses, consistents en tenir per reproduït l'expedient administratiu, la documental i la pericial mèdica. En la fase de conclusions la demandant va sostenir els seus punts de vista i va sol·licitar d'aquest Jutjat que dicti una sentència d'acord amb les seves pretensions. Tot seguit, el judici va quedar vist per a sentència.

Tercer. En la tramitació d'aquest procediment s'han observat les normes processals de caràcter essencial aplicables al cas.

FETS PROVATS

Primer. La part actora, amb DNI [redacted] està afiliada al RGSS, amb el NASS [redacted], va néixer el 7.8.1963 i la seva professió habitual és la d'auxiliar de cuina (expedient administratiu, no controvertit i folis 38 i 40).

Segon. L'actora va sol·licitar el 12-4-2016 el reconeixement d'una incapacitat permanent i per una resolució de 30-6-2016 li va ser denegada (expedient administratiu, folis 26 a 39).

Tercer. El dictamen de l'ICAM de 14-6-2016, sense presumpció d'IP, diagnostica les següents seqüeles: "*Fibromiàlgia. Artropatia degenerativa generalitzada. Hepatopatia crònica amb erradicació VHC. Trastorn adaptatiu. Obesitat mòrbida*".

En l'apartat d'observacions a afirma que no estan esgotades les possibilitats terapèutiques i que ha de seguir amb assistència sanitària (expedient administratiu, folis 39 a 40).

Quart. L'informe mèdic de l'actora, de data 29-6-2018, del Dr. Rodríguez Zamero, i la seva pericial mèdica acrediten que l'actora presenta una "*Patologia osteoarticular con tendinopatía crónica del manguito rotador, artropatía generalizada coxartrosis, gonartrosis con cambios degenerativos acromioio-claviculares y cambios degenerativos glenohumerales, tendinitis de Quervain, con dolor y limitación funcional para abducir el pulgar, prensión de objetos, realizar movimientos de pinza con la mano afectada, limitación para realizar movimientos del miembro superior y para actos repetitivos simples y complejos con el hombro y la mano principalmente, para mantener la bipedestación, cargar o mover peso y la bipedeambulaci3n prolongada. Presenta igualmente una patología neuropsiquiátrica, con trastorno adaptativo mixto con predominio depresivo y ansioso, con déficits en la atención y función ejecutiva y múltiples déficits cognitivos graves, en la concentración, memoria y procesos de aprendizaje, que le limitan para el desarrollo de cualquier actividad que requiera una responsabilidad, estrés laboral, mantener atención, memoria y responsabilidad. Una patología reumatológica mediante una artritis reumatoide de carácter autoinmune inflamatoria crónica que puede afectar a cualquier articulaci3n de manera simétrica, principalmente en muñecas y manos*".

Totes les patologies són cròniques, greus i sense tractament curatiu amb mala resposta als tractaments mèdics i psicològics (doc. 1 a 25 i pericial mèdica de l'actora).

Cinquè. L'actora va formular una reclamació prèvia el 9-8-2016 desestimada per una resolució de 17-8-2016 (expedient administratiu, folis 42 a 46).

Sisè. La base reguladora de la prestació és la de 748,68 euros mensuals i el percentatge del 100% en el supòsit d'incapacitat permanent en grau d'absoluta i del 55% en el supòsit d'incapacitat permanent en grau de total. Quant a la data d'efectes econòmics és la del dia 14-6-2016 (expedient administratiu i conformitat).

FONAMENTS DE DRET

Primer. Els fets es declaren provats d'acord amb una apreciació conjunta de la prova practicada.

En aquest sentit, és al Jutgador d'instància al qui correspon la valoració conjunta per expressar la seva convicció en la forma que ordena l'article 97.2 de la Llei reguladora de la jurisdicció social, de manera que a l'hora de valorar la prova, ha d'acudir a les regles sobre la càrrega de la prova que estableix l'article 217 de la Llei d'enjudiciament civil, l'últim apartat del qual assenyala que *"Per a l'aplicació del que disposen els apartats anteriors d'aquest article, el tribunal ha de tenir present la disponibilitat i la facilitat probatòria que correspon a cada una de les parts del litigi"*.

D'igual manera, és obligat referir-se a la doctrina del Tribunal Constitucional, per mitjà de la seva Sentència 7/1994 de 17 de gener (RTC 1994, 7), en la qual es consigna que *"como hemos declarado en la STC 227/1991 (RTC 1991, 227), fundamentos jurídico 5, cuando las fuentes de prueba se encuentran en poder de una de las partes del litigio, la obligación constitucional de colaborar con los tribunales en el curso del proceso (artículo 118 C.E [RCL 1978, 2836]) conlleva que dicha parte es quien debe aportar los datos requeridos, a fin de que el órgano judicial pueda descubrir la verdad. Asimismo nuestra jurisprudencia afirma que los tribunales no pueden exigir de ninguna de las partes una prueba imposible o diabólica, so pena de causarle indefensión contraria al artículo 24.1 de la C.E., por no poder justificar procesalmente sus derechos e intereses legítimos mediante el ejercicio de los medios probatorios pertinentes para su defensa (SSTC 98/1987 [RTC 1987, 98] , fundamento jurídico 3 y 14/1992 [RTC 1992, 14] , fundamento jurídico 2), sin que los obstáculos y dificultades puestos por la parte que tiene en su mano acreditar los hechos determinantes del litigio, sin causa que lo justifique, puedan repercutir en perjuicio de la contraparte, porque a nadie es lícito beneficiarse de la propia torpeza (STC 227/1991 [RTC 1991, 227] , fundamento jurídico 3)"*.

Per a una recta interpretació de la qüestió, cal partir de les disposicions que contenen l'article 217 de la Llei d'enjudiciament civil, el qual, després d'establir

en els seus tres primers apartats unes regles generals sobre la càrrega de la prova i en l'apartat quart les aplicables en els processos sobre competència deslleial i sobre publicitat il·lícita, disposa en el seu apartat 5 que aquelles normes són d'aplicació sempre que una disposició legal expressa no distribueixi amb criteris especials la càrrega de provar els fets rellevants.

Aprofundint en la qüestió probatòria, la doctrina constitucional (STC 44/1989, de 20 de febrer) ha assenyalat que, per ser una facultat que pertany a la potestat jurisdiccional, correspon en exclusiva als jutges i tribunals ponderar els diferents elements de prova i valorar-ne el significat i la transcendència pel que fa a la fonamentació de la decisió que es conté en la sentència.

I aquesta llibertat de l'òrgan judicial per a la lliure valoració de la prova, implica, com també assenyala la mateixa doctrina (STC 175/85, de 15 de febrer -RTC 1985, 175-) que pugui realitzar inferències lògiques de l'activitat probatòria portada a terme, sempre que no siguin arbitràries, irracionals o absurdes. Ara bé, el jutge o tribunal d'instància és sobirà per a l'apreciació de la prova, sempre que la seva lliure apreciació sigui raonada, exigència que ha posat de manifest la pròpia doctrina constitucional (STC 24/1990, de 15 de febrer [RTC 1990, 24]), la qual cosa vol dir que la resolució judicial ha de contenir el raonament sobre les conclusions de fet, a fi que les parts puguin conèixer el procés de deducció lògica del judici fàctic seguit per l'òrgan judicial. La vigent Llei reguladora de la jurisdicció social ha recollit expressament aquesta doctrina en el seu article 97.2, en disposar que la sentència, apreciand els elements de convicció, ha de declarar expressament els fets que consideri provats, fent referència en els fonaments de dret *als raonaments que l'han portat a aquesta conclusió*.

Conseqüentment, en aquest cas, ateses les invocacions de fet efectuades per l'actor i la contestació que hi ha donat la demandada, aquest magistrat ha efectuat el raonament sobre el procés lògic que l'ha conduït a fonamentar les afirmacions que, respecte de la problemàtica substancial i de fons plantejada, integren el relat fàctic de la sentència que seguidament relacionaré.

Segon. Com a qüestió preliminar, la invalidesa es presenta com un esdeveniment excepcional de la vida laboral (STC 197/2003 [RTC 2003, 197] i STC 78/2004 [RTC 2004, 78]). Davant d'altres contingències, com la jubilació, que suposa la culminació ordinària de la vida activa provocada pel declivi natural de les facultats per realitzar adequadament el treball per raó de l'edat, la incapacitat és una circumstància sobrevinguda derivada de reduccions anatòmiques o funcionals greus que passa quan la persona es troba en edat de treballar, que produeix la disminució o l'anul·lació de l'aptitud laboral.

Les decisions en matèria d'invalidesa permanent no són extensibles ni generalitzables, atès que lesions aparentment idèntiques poden afectar els treballadors de diferent manera quant a la seva incidència en la capacitat de treball. Per això en realitat, com s'ha encarregat de donar resposta en diverses sentències el Tribunal Suprem, no és aquesta una matèria pròpia de la unificació de doctrina (LPL [RCL 1995, 1144, 1563], article 217), tant per la dificultat d'establir la identitat de l'abast de l'efecte invalidant, com perquè es tracta, pel general, de supòsits en els quals l'enjudiciament afecta més a la fixació i

valoració de fets singulars que a la determinació del sentit de la norma en una línia interpretativa de caràcter general. Per això, la determinació del grau d'invalidesa manca d'interès casacional (STS 23-6-05, rec. 3304/04 [RJ 2005, 7872]), ja que no importa tant la incapacitat en si com l'incapacitat, la malaltia com el malalt.

En la seva modalitat contributiva, és incapacitat permanent la situació del treballador que, després d'haver estat sotmès al tractament prescrit i d'haver estat donat d'alta medicament, presenta reduccions anatòmiques o funcionals greus, susceptibles de determinació objectiva i previsiblement definitives, que disminueixin o anul·lin la seva capacitat laboral.

Tres són, per tant, les notes característiques que defineixen el concepte d'invalidesa permanent: 1) Que les reduccions anatòmiques o funcionals siguin objectivables («susceptibles de determinació objectiva»), és a dir, que es puguin constatar medicament de manera indubtable, i que no es basin en la mera manifestació subjectiva de l'interessat; 2) Que siguin «previsiblement definitives», això és, incurables, irreversibles; per això és suficient una previsió seriosa d'irreversibilitat per fixar el concepte d'invalidesa permanent, ja que, com que la medicina no és una ciència exacta, sinó fonamentalment empírica, resulta difícil l'absoluta certesa del pronòstic, que només es pot emetre en termes de probabilitat; i 3) Que les reduccions siguin greus des de la perspectiva de la seva incidència laboral, fins al punt que disminueixin o anul·lin la seva capacitat laboral en una escala gradual que va des del mínim d'un 33% de disminució en el seu rendiment per a la professió habitual –incapacitat permanent parcial– a la que impedeix la realització de totes o les tasques fonamentals d'aquella –incapacitat permanent total– fins a l'abolició del rendiment normal per a qualsevol professió o ofici que el mercat laboral pugui oferir –incapacitat permanent absoluta– (TSJ Extremadura 10-6-05, rec. 203/05 [AS 2005, 1288], TSJ Navarra 31-10-03, rec. 334/03 [AS 2003, 4072], TSJ Madrid 25-7-03, rec. 2949/03 [AS 2003, 3889], TSJ Castella-la Manxa 28-12-01, rec. 1024/01 [AS 2002, 196], TSJ Catalunya 31-1-00, rec. 2013/99 [AS 1999, 5434], Extremadura 13-4-98, rec. 216/98 [AS 1998, 5935]).

Tercer. L'article 137.5 del Reial decret legislatiu 1/1994, de 20 de juny, pel qual es va aprovar el Text refós de la Llei general de la Seguretat Social determina que s'entén per **incapacitat permanent absoluta per a tot treball** la que inhabilita completament el treballador per a tota professió o ofici, i el Tribunal Suprem ha interpretat en les sentències de 18 de gener de 1988 (RJ 1988, 8) i 30 de gener de 1989 (RJ 1989, 317) l'article 135 del text de 1974 (RCL 1974, 1482), d'ídic contingut que l'actual, i afirma que cada cas s'ha de considerar individualment per qualificar el grau d'invalidesa, ja que aquell depèn de la concreta capacitat residual del subjecte concret en un moment determinat.

La invalidesa permanent absoluta per a qualsevol treball suposa la impotència per a l'exercici útil de qualsevol activitat per lleugera o sedentària que sigui, Sentència del Tribunal Suprem de 2 de març de 1985 (RJ 1985, 1263), i la inhabilita per a qualsevol possible activitat dins de l'àmplia gamma d'ocupacions

laborals, perquè implica no poder realitzar cap esforç, ni tan sols un treball sedentari segons les sentències del Tribunal Suprem de 23 (RJ 1989, 281) i 30 de gener de 1989 (RJ 1989, 318), 14 de febrer (RJ 1989, 749) i 7 de març de 1989 (RJ 1989, 1807).

Quart. S'entén per **incapacitat permanent total** la que inhabilita el treballador per realitzar totes o les tasques fonamentals de la seva professió habitual, sempre que es pugui dedicar a una altra de diferent, amb un mínim d'eficàcia, i amb un rendiment econòmic aprofitable, i sense que es tracti de la mera possibilitat de l'exercici esporàdic d'una determinada tasca, sinó de la seva realització conforme a les exigències mínimes de continuïtat, dedicació i eficàcia (JS núm. 6 Alacant, 23-4-01, proc. 16/01 [AS 2001, 3271]).

Reiterada doctrina judicial (TSJ Madrid 30-5-05, rec. 1153/05 [JUR 2005, 162400]) posa de manifest que, als efectes de la declaració d'incapacitat en el grau de total, s'ha de partir dels pressupòsits següents:

A) La valoració de la invalidesa permanent s'ha de fer atenent fonamentalment a les limitacions funcionals derivades dels patiments del treballador, en la mesura que aquelles restriccions són les que determinen la restricció efectiva de la capacitat de guany.

B) S'han de posar en relació les limitacions funcionals resultants amb els requeriments de les tasques que constitueixen el nucli de la professió concreta.

C) L'aptitud per acomplir l'activitat laboral habitual d'un treballador implica la possibilitat de portar a terme totes o les tasques fonamentals d'aquella, amb professionalitat i amb unes exigències mínimes de continuïtat, dedicació, rendiment i eficàcia, sense que l'acompliment d'aquelles generi «riscos addicionals o superposats» als normals d'un ofici o que comporti la submissió a «una continuació de patiment» a la feina quotidiana.

D) No és obstacle a la declaració d'aquest grau d'incapacitat que el treballador pugui realitzar altres activitats diferents, més lleugeres i sedentàries, o que fins i tot pugui desenvolupar tasques «menys importants o secundàries» de la seva pròpia professió habitual o comeses secundàries o complementàries d'aquesta, sempre que existeixi una impossibilitat de continuar treballant en l'activitat esmentada i que conservi una aptitud residual que «tingui rellevància suficient i una transcendència tal que no impedeixi al treballador concretar relació de treball futur».

E) S'ha d'entendre per professió habitual no un determinat lloc de treball, sinó aquell que el treballador està qualificat per realitzar i al qual l'empresa l'hagi destinat o el pugui destinar en la mobilitat funcional.

La incapacitat permanent total per a la professió habitual, es caracteritza per un doble element: primer, pel seu caràcter professional cosa que implica que, per a la seva qualificació jurídica, s'han de valorar més que l'índole i la naturalesa dels

patiments que presenta el treballador, la limitació que aquells generin en la mesura que siguin impediments reals, això és, susceptibles d'una determinació objectiva i suficient per deixar impossibilitat a qui els pateix, d'iniciar i consumir les tasques pròpies del seu ofici, ja que són aquestes limitacions funcionals les que determinen la reducció efectiva de la capacitat de guany; i segon, pel seu caràcter de permanència que implica la necessitat d'estabilització del seu estat residual en el sentit que les patologies o seqüeles tinguin un caràcter previsiblement definitiu atès que la possibilitat de recuperació clínica s'estima medicament com a incerta o a llarg termini (TSJ Astúries 19-10-00; rec. 3246/00 [AS 2001, 3935]).

És que resulta necessari realitzar un rigorós anàlisi comparatiu de dos termes fàctics: el de les limitacions funcionals i orgàniques que produeixen al treballador les lesions que pateix i el dels requeriments psicofísics de la seva professió habitual (TSJ la Rioja, 25-5-00, rec. 147/00 [AS 2000, 2332]).

Segons declara la jurisprudència, per valorar el grau d'invalidesa més que atendre a les lesions cal atendre a les limitacions que aquelles representen en ordre al desenvolupament de l'activitat laboral (STS 29-9-87), per la qual cosa s'ha de realitzar la valoració de les capacitats residuals atenent a les limitacions funcionals derivades dels patiments soferts (STS 6-11-87), sense que sigui exigible un verdader afany de sacrifici per part del treballador i un grau intens de tolerància per part de l'empresari (STS 21-1-88).

A més a més, conforme estableix la STS 17/1/89, *"la profesión habitual no es esencialmente coincidente con la labor específica que se realice en un determinado puesto de trabajo, sino aquella que el trabajador esté cualificado para realizar y a la que la empresa le haya destinado o pueda destinarle en movilidad funcional, sin perjuicio de las limitaciones correspondientes a las exigencias de titulación académica"*.

Cinquè. De la prova practicada, recollida en el fet provat quart, s'ha constatat que les lesions que acredita l'actora, tant a nivell osteoarticular, neuropsiquiàtric i reumatològic, no tan sols limiten seria i greument la funcionalitat de la pacient sinó que totes les patologies són cròniques, greus i sense tractament curatiu, amb mala resposta als tractaments mèdics i psicològics, atès l'àmplia bateria d'informes mèdics tant de la sanitat pública com privada aportats i de l'extens informe pericial de la demandant.

Raons per les qual escau en dret estimar la demanda pel que fa a la reclamada incapacitat permanent en grau d'absoluta per a qualsevol activitat.

Sisè. Al fil de l'esmentada qüestió, val a dir, a més, dues consideracions:

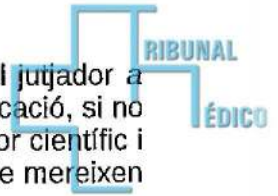
1a. No es pot desconèixer que és al Jutge social a qui correspon valorar la prova practicada, de conformitat amb el que es disposa en l'art. 97.2 Llei reguladora de la jurisdicció social i els arts. 1242 del Codi Civil i 632 i 658 LEC; i pel que fa els criteris per formar la seva convicció, amb l'apreciació en sana crítica de tals elements probatoris per tal d'arribar a la seva conclusió fàctica, aquesta ha de

prevaler, com a norma general, sobre qualsevol interpretació subjectiva o interressada, tenint en compte que en els supòsits de dictàmens mèdics contradictoris, cal respectar el que hagi servit de base a la resolució recorreguda, és a dir, l'admès com prevalent pel Jutge «a quo», llevat que es demostrés fefaentment l'error en què aquest hagués pogut incórrer en l'elecció, per tenir el postergat, una major credibilitat donada la categoria científica del facultatiu que ho hagi emès o per gaudir de major força de convicció.

Per si no fos prou, l'aplicació de les regles de la sana crítica imposa, en principi, que es concedeixi major valor probatori al dictamen de l'ICAM, com a Òrgan Tècnic del Servei Públic de la Salut, Entitat Gestora amb personalitat jurídica pròpia, diferent de l'INSS; i que uneix a la seva independència, l'especialització en la matèria, que a l'informe de metges particulars, encara que això no sigui de forma absoluta i tan exclouent com pot semblar, sinó només quant a les apreciacions de fet que afectin a la integritat del treballador, encara que no a les conseqüències jurídiques, abast i valor de tals seqüeles que comprèn al jutjador, conjugant i valorant totes les circumstàncies i proves posades a la seva disposició.

Només d'excepcional manera ha de fer ús els Tribunals Superiors de la facultat de modificar, fiscalitzant-la, la valoració de la prova pericial feta pel Jutge social, facultat que li atribueix la Jurisprudència, per al supòsit que els elements assenyalats com a revisoris ofereixin tal alta força de convicció que, segons el parer de la Sala, delaten clarament l'error de fet sofert pel jutjador en l'apreciació de tal prova, o dit d'una altra manera: tota revisió fàctica de la sentència d'instància que reposa sobre perícies, ha de posar de manifest que el criteri mantingut en aquella, no es va subjectar a la regla de la sana crítica, representada si escau, per l'existència de raons científiques, lògiques o de major convicció, que aconsellin a la Sala fiscalitzar i variar l'abast interpretatiu conjunt de tan especials i privilegiades proves. La sobirania del jutjador d'instància en l'apreciació i la valoració de la prova pericial és tan àmplia i els marges per a la revisió són tan subtils, que el recurs de suplicació s'ha convertit ja en aquesta matèria, en un intent va i absolutament frustrant en la major part dels casos, resultant difícils d'objectivar les raons que en els escassos supòsits d'estimació del mateix, que puguin conduir a un pronunciament revisori de la sentència d'instància (Sentència núm. 738/1995 de 4 juliol AS 1995\2994 del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, Màlaga - Sala social -).

2a. Conseqüentment, com adverteix la Sentència núm. 659/2007 de 6 juliol (AS 2007\2776) del Tribunal Superior de Justícia de Cantàbria, (Sala Social), per construir la seva versió dels fets, el jutge d'instància té reconeguda plena llibertat, dins del principi d'imparcialitat i objectivitat d'acord amb el que preveuen els articles 348 de la Llei d'enjudiciament civil (RCL 2000, 34, 962 i RCL 2001, 1892) i 97.2 de la vigent Llei reguladora de la jurisdicció social laboral, de tal manera que en el supòsit de concurrència d'informes facultatius de contingut diferent i fins i tot de contingut contradictori, pot elegir aquell que al seu judici i en consciència revesteixi majors garanties d'objectivitat, imparcialitat i identificació del verdader i real estat de la persona afectada, de manera que en el supòsit de concurrència d'informes facultatius de contingut diferent i fins i tot de contingut contradictori, ja en fase de recurs, el Tribunal *ad quem* ha de mantenir la prioritat

d'aquell dictamen mèdic que hagi servit de suport a la sentència del jutgador a quo, sense que aquesta opció pugui ser combatuda amb èxit en suplicació, si no es prova amb evidència que s'ha postergat un dictamen de major valor científic i imparcialitat, com és ara el cas, atès els informes mèdics provats, que mereixen tota l'objectivitat, professionalitat i imparcialitat exigibles.

És per totes i cadascuna de les anteriors consideracions que he d'estimar la pretensió exercitada, pel qual cosa prenc la següent

DECISIÓN

Estimo la demanda interposada per [redacted] contra l'INSTITUT NACIONAL DE LA SEURETAT SOCIAL, i declaro a l'actora en situació d'incapacitat permanent en grau d'absoluta per a qualsevol activitat, derivada de malaltia comuna, amb el dret a percebre, a càrrec de l'INSS, una pensió del 100% sobre una base reguladora de 748,68 euros mensuals i data d'efectes econòmics del dia 14-6-2016, i tot l'anterior a més de les revaloracions i dels mínims legals corresponents.

Notifiqueu aquesta resolució a les parts i els faig saber que hi poden interposar en contra un recurs de suplicació davant la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que han d'anunciar davant d'aquest Jutjat per compareixença o per escrit en el termini dels cinc dies hàbils següents a la notificació d'aquesta decisió.

Aquesta és la meva sentència, que dispo, mano i signo.